

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 14.11.1995
KOM(95) 545 endelig udg.

95/0282 (COD)

Forslag til
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV
om ensartede principper for almene tilladelser
og enkeltlicenser for teletjenester

(forelagt af Kommissionen)

Begrundelse

1. Baggrund

a) Rådets resolution

Direktivforslaget om ensartede principper for almene tilladelser og enkeltlicenser for teletjenester er en vigtig del af en generel lovreformpakke for telesektoren.

Den politiske enighed om at liberalisere teletjenester og -infrastruktur pr. 1. januar 1998⁽¹⁾ er opnået via Rådets resolutioner af 22. juli 1993⁽²⁾ og 22. december 1994⁽³⁾.

Med særligt sigte på ordninger om udstedelse af tilladelser, konstaterer Rådet i sin resolution af 18. september 1995 om det fremtidige lovgrundlag for telesektoren⁽⁴⁾, *at følgende faktorer spiller en central rolle i forbindelse med udarbejdelsen af den fremtidige lovgivningsmæssige ramme for teletjenester inden for Unionen:*

a) *Hele sektoren skal underlægges almindelige konkurrencevilkår; dette skal ske ved:*

- *at der under overholdelse af nærhedsprincippet udarbejdes fælles principper for medlemsstaternes ordninger for almene tilladelser og enkeltlicenser, som er baseret på kategorier af velafbalancerede rettigheder og pligter*
- *at der ikke sker nogen begrænsning af adgangen til markedet, medmindre dette retfærdiggøres ved objektive, gennemsigtige, forholdsmæssigt afpassede og ikke-diskriminerende kriterier, vedrørende navnlig disponibiliteten af knappe ressourcer*
- *at de nationale myndighedsorganer anvender objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende tildelingskriterier og -procedurer*
- *at de væsentlige ressourcer, særlig frekvenser, kaldenumre og transitrettigheder, forvaltes effektivt, således at der sikres en ligelig behandling af markedets forskellige aktører under tilsyn af de kompetente nationale myndigheder*
- *at de almene tilladelsesordninger og enkeltlicenserne gøres mere ensartede med henblik på at fremme udviklingen af net og tjenester på et tværeuropæisk grundlag*

(1) Grækenland, Irland, Portugal og Spanien har mulighed for en overgangsperiode på op til 5 år, Luxembourg op til 2 år.

(2) EFT nr. C 213 af 6.8.1993, s. 1.

(3) EFT nr. C 379 af 31.12.94, s. 4.

(4) EFT nr. C 258 af 3.10.1995, s. 1.

b) Europa-Parlamentets resolutioner

Europa-Parlamentet opfordrer i sin resolution om Kommissionens grønbog om liberalisering af teleinfrastruktur og kabel-tv-net⁽⁵⁾ til at man ikke stiller begrænsninger for, *hvor mange tilladelser der udstedes til infrastruktur og tjenester. Der bør kun gives afslag på en ansøgning, hvis en ansøgers virksomhed ikke kan godtgøre, at den kan opfylde objektive kriterier f.eks. i forbindelse med tekniske standarder, kvalitetsstandarder eller forsyningspligt.*

Det bør også bemærkes, at dette direktiv erstatter Kommissionens to tidligere forslag om gensidig anerkendelse af licenser og andre tilladelser. Direktivet bygger videre på det arbejde, der allerede er gjort som led i disse forslag vedrørende udstedelse af tilladelser, men det tager også højde for målsætningen om liberalisering af teleinfrastrukturudbud pr. 1. januar 1998.

Europa-Parlamentet tilkendegiver i sin resolution om det ændrede forslag om gensidig anerkendelse af licenser og andre tilladelser⁽⁶⁾, at princippet om gensidig anerkendelse af nationale licenser og andre tilladelser bør udvides til også at omfatte generelle regulerende tilladelser som f.eks. gruppelicenser. Og resolutionen fastslår også, at et direktiv om udstedelse af licenser også bør omfatte taletelefoni, telex og mobilradiotjenester.

2. Anvendelsesområde og målsætning

Dette direktivforslag går videre end blot at opfylde målsætningerne om fri, EU-dækkende konkurrence og harmonisering af medlemsstaternes lovgivning; det afspejler også de aspekter af reglerne om udstedelse af tilladelser, der vedrører rettigheder og forpligtelser samt tilsyn med markederne.

Der er da også generel enighed om, at teleoperatører på et konkurrenceliberaliseret marked skal overholde en række krav i forbindelse med såvel tekniske forhold (ufravigelige hensyn) som forsyningspligt. Ordninger om udstedelse af tilladelser er en god måde at føre tilsyn med markedsadgangen og overholdelsen af de krav, der stilles til operatørerne. Samtidig er det kommet til at stå klart, at konkurrenceudviklingen bedst kan styrkes ved ordninger, som ikke pålægger operatørerne uberettigede byrder, det være sig som led i vilkår eller procedurer.

1. januar 1998 skal liberaliseringen være gennemført for alle typer teletjenester og -infrastruktur, også jordbaserede mobiltjenester, offentlig taletelefoni og satellittjenester og -infrastruktur. Der skal være opstillet regler om udstedelse af tilladelser for alle typer teletjenester og -infrastruktur, også for anvendelse af radiofrekvenser til dette formål. I denne forbindelse er det spørgsmålet, om der er behov for flere forskellige retsinstrumenter. Reglerne bør være gennemskuelige og enkle, og derfor vil det være bedst med ét instrument, som omfatter alle former for udstedelse af tilladelser inden for teleområdet.

⁽⁵⁾ Resolution A4-0111/95 af 19. maj 1995 om Kommissionens grønbog om liberalisering af teleinfrastruktur og kabel-tv-net (2. del).

⁽⁶⁾ Resolution A4-0030/95 af 16. marts 1995.

Lovgrundlaget for udstedelse af tilladelser skal også tage højde for ændringerne i lovopbygningen i Unionen (samtrafik, forsyningspligt) og udviklingen i tjenesteudbuddet til og fra tredjelande.

Desuden skal ordningerne også tilgodese etableringen af tværeuropæiske telenet jf. afsnit XII i traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Endelig skal lovgrundlaget for audiovisuelle tjenester på et senere tidspunkt revideres som led i en grønbog om disse tjenester, som Kommissionen ved at udarbejde.

3. Hellere almene tilladelser end enkeltlicenser

Det lovgrundlag for tilladelser, der opstilles på EU-plan, skal stemme overens med bestemmelserne om fri etableringsret og frit salg af tjenester. I henhold til traktatens artikel 52 og 59 skal eventuelle begrænsninger være i almenhedens interesser og stå i rimeligt forhold til de tilstræbte målsætninger. Desuden fremgik det af høringen om Kommissionens grønbog om liberalisering af teleinfrastruktur, at ordningerne skal være så lidt indgribende som muligt, så sektoren kan udvikle sig frit.

Derfor bør det, hvor det er muligt, foretrækkes, at der opstilles generelle regler (almene tilladelser) for at sikre samfundsmæssige målsætninger frem for at anvende en forudgående kontrol (enkeltlicenser). Kun når det ligger fast, at disse generelle regler ikke slår til, bør man indføre ordninger om enkeltlicenser. Og i forbindelse med udbud af visse teletjenester og -infrastrukturer bør medlemsstaterne slet ikke kræve hverken almene tilladelser eller enkeltlicenser.

Udstedelse af tilladelser skal jf. nærhedsprincippet være medlemsstaternes ansvar, forudsat de principper, der fastlægges i dette direktiv, overholdes.

Udtrykket "tilladelser" omfatter i denne tekst enhver tilladelse, der ligger til grund for udbud af teletjenester og, hvor det er relevant, etablering og/eller drift af infrastruktur til fremføring af disse tjenester. Det bør fortsat være medlemsstaterne, som beslutter, hvorvidt sådanne tilladelser skal udstedes som et samlet dokument eller flere enkelt dokumenter og om det skal udstedes af én eller flere nationale/regionale/lokale myndigheder.

Udtrykket "almene tilladelser" omfatter enhver tilladelse til udbud af teletjenester eller visse infrastrukturer, hvormed virksomheder kan begynde at udbyde sådanne tjenester eller infrastrukturer på de vilkår, der angives i den generelle tilladelse, uden at der først skal indgives særskilt ansøgning herom.

Sådanne almene tilladelser kan indgå som en regulær del af lovgivningen eller gives i form af gruppelicenser. Ved gruppelicenser kræves der så ikke forudgående underretning- eller ansøgning, men hvis der skal føres nøje tilsyn med overholdelsen, kan der gælde visse indberetningskrav.

Hvis medlemsstaterne indfører almene tilladelser, skal tjeneste- og infrastrukturudbydere ikke trækkes med procedurer for udstedelse af enkeltlicenser i hver enkelt medlemsstat, hvor de har tænkt sig at udbyde tjenester eller infrastrukturer, som falder ind under en almen tilladelse.

Hvis en tjeneste eller infrastruktur ikke kan indføres udelukkende ved hjælp af proceduren om udstedelse af almene tilladelser, fordi man derved ikke kan sikre ovennævnte samfundsmæssige målsætninger, kan der opstilles en anden procedure for udstedelse af enkeltlicenser, såfremt der også tages højde for andre hensyn jf. EU-retten.

Det kunne f.eks. gælde, hvis operatører skal have råderet over stedsbestemte eller knappe ressourcer, f.eks. frekvenser, ekspropriations- og brugsrettigheder eller brugsret til numre, eller hvis der skal udbydes offentlig infrastruktur til eller fra tredjelande, eller hvis operatørerne skal overholde særbestemmelser, fordi de har en stærk markedsstilling eller skal være med til at opfylde forsyningspligten på offentlige teletjenester.

Enkeltlicenser bør kun anvendes med henblik på at sikre overholdelsen af de hensyn, der nødvendiggør enkeltstående vurdering (f.eks. vedrørende brug af frekvenser).

4. Ligevægt mellem rettigheder og forpligtelser

Ved hjælp af almene tilladelser og enkeltlicenser kan tilsynsmyndighederne udstikke vilkår, som skal sikre samfundsmæssige målsætninger i overensstemmelse med EU-retten.

Vilkårene bør være objektive, gennemskuelige, ikke-diskriminerende og stå i rimeligt forhold til den tilstræbte målsætning. Således må operatørerne ikke pålægges uberettigede begrænsninger.

Disse principper omfatter også de procedurer, der gælder for ansøgning og udstedelse.

Derfor skal sigtet med ordningerne om udstedelse af tilladelse være at opstille et differentieret system af rettigheder og forpligtelser afhængigt af, hvorfor de forskellige teleudbydere driver virksomhed. Der skal være god ligevægt mellem rettighederne og forpligtelserne, så mere vidtgående rettigheder også medfører mere vidtrækkende forpligtelser. Operatører, der udbyder offentlige tjenester, bliver sandsynligvis underlagt et mere omfattende tilsyn, og dermed mere restriktive tilladelsesordninger, end operatører, der udbyder private teletjenester. Og netoperatører, som skal have adgang til offentlig ejendom eller radiofrekvenser, kan blive nødt til at påtage sig samfundsmæssige forpligtelser, som ikke gælder for operatører, der ikke skal bruge disse knappe ressourcer. Parallelt hermed kan der så også gælde mere lempelige tilladelsesordninger for små operatører.

5. Begrænsninger for antallet af licenser

Som det fastslås i ovennævnte råds- og parlamentsresolutioner, må der kun opstilles begrænsninger for, hvor mange tilladelser, der må udstedes i en medlemsstat, når det drejer sig om fysisk infrastruktur - i modsætning til tjenesteudbud - eller ud fra hensyn til f.eks. effektiv udnyttelse af radiospektret, og de begrænsninger, der opstilles, skal revideres med jævne mellemrum.

6. Harmonisering

Når der på EU-plan opstilles principper for udstedelse af tilladelser, kan det medføre en solid forbedring for de operatører, der har til hensigt at udbyde tjenester i forskellige medlemsstater.

Men der kan være stor forskel fra medlemsstat til medlemsstat på, hvilke forpligtelser tilladelserne indeholder. Derfor kan virksomhederne fortsat opleve, at deres tjenester eller net skal tilpasses forskellige lovforpligtelser, hvis de skal udbydes i mere end en medlemsstat, og det vil udgøre en hindring for indførelsen af tværeuropæiske net og tjenester.

Derfor bør der etableres en procedure for, hvordan man udarbejder harmoniserede vilkår, så det sikres, at der ikke stilles hindringer i vejen for etableringen af et indre marked for telenet og -tjenester, f.eks. ved at operatørerne pålægges større omkostninger og tungere administrative procedurer på grund af forskelle i tilladelsesordningerne og de forpligtelser, de medfører. En sådan harmoniseringsprocedure kunne bygge videre på den procedure, der allerede er fastlagt i direktivforslagene om gensidig anerkendelse, så der også er mulighed for at inddrage ECTRA/ETO og ERC/ERO i det tekniske forarbejde, når der opstilles harmoniserede vilkår. Dette arbejde bør også omfatte en Europa-dækkende høringsproces, og vedtagelsen i Kommission bør ske efter de sædvanlige udvalgsprocedurer.

7. Særprocedurer

Det vil være en god idé at indføre en étstedsbestillingsordning (som allerede beskrevet i direktivforslagene om gensidig anerkendelse), fordi det vil gøre det lettere at ansøge om eller udstede tilladelser i flere medlemsstater på en gang.

Der bør også opstilles en ordning, som, hvor det er muligt, giver operatører, der vil udbyde omfattende, tværeuropæiske telesystemer, mulighed for at få tilladelser på stort set de samme vilkår i en eller flere medlemsstater.

Endelig oprettes der i dette direktiv et udvalg under navnet EU-teleudvalget. Udvalget skal dels beskæftige sig med specifikke problemer vedrørende tilladelser - navnlig i forbindelse med bestemmelserne i artikel 13, 14, 15, 20 og 22 - og dels fungere som et bredere forum for ekspertdrøftelser om politikken for teleområdet.

8. Oversigt over direktivforslagets indhold

Afsnit I indeholder tre artikler med generelle bestemmelser.

Artikel 1 beskriver direktivets grundlæggende anvendelsesområde og målsætning.

Artikel 2 indeholder definitioner af de vigtigste udtryk i direktivet.

Artikel 3 giver en oversigt over de vigtigste principper for de vilkår, der må knyttes til tilladelser, f.eks. at vilkårene skal være objektivt begrundet og at de skal stå i rimeligt forhold til de tilstræbte målsætninger. Det slås udtrykkeligt fast, at tilladelser kun må indeholde vilkår, der har til formål at sikre overholdelsen af gældende regler. Det fastlægges også i artiklen, at målet først og fremmest er ordninger, som ikke kræver nogen tilladelse eller som er baseret på almene tilladelser, og at medlemsstaterne kun må kræve enkeltlicenser, hvis virksomheden skal have adgang til knappe ressourcer af forskellig art, eller hvis virksomheden har særlige forpligtelser eller rettigheder.

Afsnit II (artikel 4-6) indeholder bestemmelser om almene tilladelser.

Artikel 4 indeholder bestemmelser om gennemskuelighed i forbindelse med de vilkår, der knyttes til almene tilladelser, og det anføres, at det skal tilstræbes at opstille ordninger, der er så lidt indgribende som muligt.

I **artikel 5** fastlægges princippet om, at medlemsstater ikke må forhindre en virksomhed, der opfylder vilkårene i en almen tilladelse, i at udbyde den pågældende teletjeneste. Der kan dog opstilles visse begrænsninger for dette princip: forhåndsunderretning, fremlæggelse af relevante oplysninger, venteperiode inden tjenesten må udbydes. Artiklen indeholder også bestemmelser om, hvad der skal ske, når en virksomhed, der udbyder teletjenester, ikke overholder en almen tilladelses gældende vilkår.

Artikel 6 giver mulighed for at opkræve gebyrer til dækning af administrationsomkostninger i forbindelse med almene tilladelser, og disse gebyrer skal offentliggøres.

Afsnit III (artikel 7-11) indeholder bestemmelser om enkeltlicenser.

Artikel 7 giver en oversigt over, hvornår det er berettiget at kræve enkeltlicenser. De gælder f.eks. i forbindelse med knappe ressourcer (radiofrekvenser, nummerplaner, offentlig eller privat ejendom) eller udbud af offentlig teleinfrastruktur til og fra tredjelande; det kan også være berettiget at kræve enkeltlicenser for at pålægge operatører forsyningspligt på offentlige teletjenester eller -net eller for at kompensere for en virksomheds markedsdominans. I denne artikel bestemmes det endvidere, at virksomheder også kan anmode om en enkeltlicens, når de vil udbyde tjenester, der endnu ikke må udbydes uden tilladelse eller endnu ikke er omfattet af en almen tilladelse, eller når de ønsker rettigheder ud over dem, der gælder ifølge almene tilladelser.

I **artikel 8** bestemmes det, at de vilkår, der knyttes til en enkeltlicens kun må vedrøre de situationer, der berettiger udstedelse af en sådan licens, og at medlemsstaterne skal sikre, at der er ligevægt mellem de forpligtelser og rettigheder, der gælder for de virksomheder, der får enkeltlicenser. Derudover må medlemsstaterne i henhold til artiklen tage relevante bestemmelser fra almene tilladelser med i enkeltlicensen.

Artikel 9 indeholder procedurebestemmelser for ordninger om enkeltlicenser, såsom krav om offentliggørelse, rimelige tidsfrister og åbne, ikke-diskriminerende og gennemskelige udstedelsesprocedurer samt bestemmelser om de nærmere omstændigheder ved afslag på ansøgninger om enkeltlicenser eller inddragelse eller ophævelse af enkeltlicenser. Endelig fastlægges det i artiklen, at der skal være klageadgang.

Artikel 10 omhandler specifikt den situation, at en medlemsstat jf. direktiv 90/269/EF⁽⁷⁾ vil forhåndsbegrænse antallet af enkeltlicenser. Det skal kun være tilladt, når målet er at sikre effektiv udnyttelse af radiofrekvenser. I sådanne tilfælde skal medlemsstaterne overholde yderligere krav og principper, som fastlægges i denne artikel: de skal f.eks. tilgodese konkurrenceudviklingen og sikre brugerne de størst mulige fordele samt øge gennemskeligheden. Udvælgelseskriterierne skal være objektive, udspecificerede, gennemskelige, ikke-diskriminerende og stå i rimeligt forhold til de tilstræbte målsætninger.

Artikel 11 drejer sig om gebyrer for enkeltlicenser, og det bestemmes, at medlemsstaterne ud over administrationsgebyrer må opkræve gebyrer for brugen af knappe ressourcer. Men sådanne gebyrer skal også være i overensstemmelse med forskellige andre krav (ikke-diskriminering, offentliggørelse osv.).

Afsnit IV (artikel 12-15) vedrører EU-dækkende udbud af teletjenester.

Artikel 12 fastlægger det princip, at medlemsstaterne skal lette udbud af sådanne tjenester.

Artikel 13 giver virksomheder, der vil udbyde teletjenester eller etablere teleinfrastrukturer i mere end én medlemsstat, mulighed for at ansøge de pågældende landes nationale tilsynsmyndigheder om at samordne deres procedurer, så tilladelserne udstedes på nogenlunde de samme vilkår. Hvis virksomheden ikke kan få de nødvendige tilladelser, kan der i henhold til direktivet gøres brug af en procedure, hvor de pågældende medlemsstater og Kommissionen inddrages via EU-teleudvalget (se artikel 16 og 17).

Artikel 14 omhandler harmonisering. Det fastlægges, at medlemsstaterne skal sikre, at de i bilag II anførte teletjenester må udbydes enten uden tilladelse eller på grundlag af en almen tilladelse. Artiklen opstiller som målsætning, at man, hvor det er nødvendigt, harmoniserer de vilkår, der knyttes til tilladelser vedrørende udbud af de i bilag II anførte teletjenester, og procedurerne for udstedelse af almene tilladelser og enkeltlicenser samt for fastsættelse af gebyrer. Artiklen indeholder også bestemmelser om en harmoniseringsprocedure, hvor Kommissionen uddelegerer arbejdet til de relevante harmoniseringsorganisationer. Det slås i di-

⁽⁷⁾ Udkast til Kommissionens direktiv om tilpasning af Kommissionens direktiv 90/388/EØF med henblik på fuld konkurrence inden for telesektoren (EFT nr. L 192 af 24.7.1990, s. 10).

rektivet fast, at harmoniseringen af vilkår og procedurer har til formål at tilvejebringe en ordning, der er så lidt indgribende som muligt og stadig sikrer, at de gældende bestemmelser overholdes, samt at sikre en god ligevægt mellem de rettigheder og pligter, virksomhederne får i tilladelserne.

Artikel 15 handler om étstedsbestillingsordningen for enkeltlicenser.

I afsnit V (artikel 16 og 17) beskrives EU-teleudvalget.

I **artikel 16 og 17** oprettes et udvalg bestående af repræsentanter for medlemsstaterne under formandskab af Kommissionens repræsentant - EU-teleudvalget. Udvalget skal bistå Kommissionen med udtalelser om planlagte foranstaltninger, navnlig i forbindelse med bestemmelserne i direktivets artikel 13, 14, 15, 20 og 22.

Afsnit VI (artikel 18-25) indeholder afsluttende bestemmelser.

Artikel 18 handler om direktivets gyldighed for ikke-EU-virksomheder. Der opstilles et system, som skal sikre reel, ligelig adgang til tredjelandsmarkeder, hvis det konstateres, at EU-virksomheder har problemer med at få tilladelser på disse markeder.

Artikel 19 indeholder standardbestemmelser om tavshedspligt.

I henhold til **artikel 20** skal medlemsstaterne give Kommissionen generelle oplysninger om deres tilladelsesordninger. I artiklen fastlægges en ordning, hvorefter Kommission på egen foranledning eller efter opfordring fra en medlemsstat vurderer, om en national tilladelsesordnings vilkår, kriterier og procedurer er i overensstemmelse med direktivets principper.

Artikel 21 omhandler tilladelser, som allerede er udstedt, før direktivet træder i kraft.

Artikel 22 indeholder en generel bestemmelse om tilsyn med gennemførelsen af direktivet i medlemsstaterne og om teknisk tilpasning af direktivets bilag samt en særbestemmelse om EU-virksomheders adgang til tredjelands telesektor.

Artikel 23 giver medlemsstater med mindre udviklede eller meget små net mulighed for at ansøge om forlængelse af gennemførelsesfristen.

Artikel 24 indeholder standardbestemmelser om gennemførelse af direktivet som national lov i medlemsstaterne, og fristen herfor sættes til 1. juli 1997.

I **artikel 25** anføres det, at direktivet er rettet til medlemsstaterne.

Bilag I er en oversigt over, hvilke vilkår der må knyttes til tilladelser.

Bilag II er en oversigt over, hvilke tjenester almene tilladelser omfatter.

9. Høringsprocessen

Det fremgik klart af de offentlige høringer om grønbogen om en fælles strategi for mobil- og personkommunikation i Den Europæiske Union⁽⁸⁾ og grønbogen om liberalisering af teleinfrastruktur og kabel-tv-net⁽⁹⁾, at der er behov for et utvetydigt, effektivt lovgrundlag for udstedelse af tilladelser i EU. Høringerne omfattede alle interesserede parter, f.eks. nationale tilsynsmyndigheder, fast- og mobilnetoperatører, tjenesteudbydere, udstyrsproducenter, brugere, forbrugerorganisationer og fagforeninger.

Kommissionens meddelelser om resultaterne af høringerne, især meddelelsen om teleinfrastrukturgrønbogen⁽¹⁰⁾, viste, at der var god opbakning til de generelle principper i dette direktivforslag, så hovedprincippet ved udstedelse af tilladelser i EU bliver, at bestemmelserne skal stå i rimeligt forhold til den tilstræbte målsætning, og så der skabes ligevægt mellem de rettigheder og forpligtelser, der gælder i forbindelse med forskellige tjenestekategorier. Det opfattes generelt som en måde at sikre, at lovgivningen bliver så lidt indgribende som muligt, så der som hovedregel anvendes almene tilladelser, mens de mere restriktive enkeltlicenser er undtagelsen (primært i situationer, som indebærer brug af radiofrekvenser eller ekspropriations- og brugsrettigheder, forsyningspligt for offentlige teletjenester og særlige konkurrencevilkår som følge af den pågældende operatørs markedsstilling).

Det fremgik også, at udstedelsen af nationale licenser eller tilladelser skal være åben, gennemskelig og ikke-diskriminerende. Eventuelle afslag skal begrundes (og kunne indklages) og antallet af licenser må kun forhåndsbegrænses ud fra hensyn til fysiske begrænsninger, f.eks. manglende frekvensspektrum, og ikke til den lovgivende myndigheds økonomiske vurderinger af markedskapaciteten.

Direktivforslaget afspejler disse betragtninger. Principperne i direktivforslaget er blevet diskuteret med de nationale tilsynsmyndigheder i ONP-udvalget.

10. Konklusion

Dette direktivforslag om ensartede principper for almene tilladelser og enkeltlicenser for teletjenester er en vigtig del af en generel lovreformpakke for telesektoren, som har til formål at skabe ligevægt mellem harmonisering og liberalisering. Når forslaget bliver vedtaget, kan det i forening med direktiv .../EF⁽¹¹⁾ sikre, at der inden 1. januar 1998 indføres fuld konkurrence på udbud af teletjenester og -infrastruktur i EU, med mulighed for en yderligere overgangsperiode på op til 5 år for visse medlemsstater.

⁽⁸⁾ KOM(94) 145 af 27.4.1994.

⁽⁹⁾ KOM(94) 682 af 15.1.1995.

⁽¹⁰⁾ KOM(95) 158 af 3.5.1995.

⁽¹¹⁾ Udkast til Kommissionens direktiv om tilpasning af Kommissionens direktiv 90/388/EØF med henblik på fuld konkurrence inden for telesektoren (EFT nr. L 192 af 24.7.1990, s. 10).

Forslag til
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV
om ensartede principper for almene tilladelser
og enkeltlicenser for teletjenester

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, artikel 66 og artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,

i overensstemmelse med fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B, og

ud fra følgende betragtninger:

1. I Rådets resolution af 22. juli 1993 om forholdene inden for telekommunikationssektoren og behovet for yderligere udvikling på telekommunikationsmarkedet⁽³⁾ og Rådets resolution af 22. december 1994 om principper og tidsplan for liberalisering af teleinfrastrukturerne⁽⁴⁾ og forskellige resolutioner fra Europa-Parlamentet af 20. april 1993⁽⁵⁾, 7. april 1995⁽⁶⁾ og 19. maj 1995⁽⁷⁾ bakes der op om processen med fuld liberalisering af teletjenester og -infrastrukturer pr. 1. januar 1998, med overgangsperioder for visse medlemsstater;
2. det fremgår af meddelelsen om høringen om grønbogen om liberalisering af teleinfrastruktur og kabel-tv-net, at der er behov for EU-dækkende principper, som kan sikre, at ordninger for udstedelse af almene tilladelser og enkeltlicenser baseres på proportionalitetsprincippet og er åbne, gennemskuelige og ikke-diskriminerende; i Rådets resolution af 18. september 1995 om indførelse af et fremtidigt lovgrundlag for teleområdet⁽⁸⁾ betragtes det som en nøgelfaktor for EU's lovgrundlag for teleområdet, at der i overensstemmelse med nærhedsprincippet etableres ensartede principper for, hvordan medlemsstaterne udsteder almene tilladelser og enkeltlicenser på grundlag af velafvejede kategorier af rettigheder og forpligtelser; disse principper bør omfatte alle tilla-

(1) EFT nr.

(2) EFT nr.

(3) EFT nr. C 213 af 6.8.1993, s. 1.

(4) EFT nr. C 379 af 31.12.1994, s. 4.

(5) EFT nr. C 150 af 31.5.1993, s. 39.

(6) EFT nr. C 109 af 1.5.1995, s. 310.

(7) EFT nr. C 151 af 19.6.1995, s. 479.

(8) EFT nr. C 258 af 3.10.1995, s. 1.

delser, som ligger til grund for udbud af teletjenester og etablering og/eller drift af infrastruktur til udbud af teletjenester;

3. der bør opstilles ensartede principper for almene tilladelser og enkeltlicenser, som medlemsstaterne udsteder inden for teleområdet; nye selskabers mulighed for at drive virksomhed bør jf. EU-lovgivningen, særlig Kommissionens direktiv af 28. juni 1990 om liberalisering af markedet for teletjenester⁽⁹⁾, senest ændret ved direktiv 96/.../EF⁽¹⁰⁾, kun begrænses ud fra objektive, gennemskuelige, målrettede og ikke-diskriminerende udvælgelseskriterier af hensyn til ressourceknapheden og på grundlag af objektive, gennemskuelige og ikke-diskriminerende tildelingsprocedurer, som de nationale tilsynsmyndigheder gennemfører; i nævnte direktiv opstilles også regler om f.eks. gebyrer og adgang; nærværende direktiv bør supplere og videreudvikle disse regler for at fjerne enhver tvivl om de ensartede principper;
4. det er nødvendigt at knytte vilkår til tilladelser for at opnå visse samfundsmæssige målsætninger til gode for abonnenterne, f.eks. bestemmelser om forbrugerbeskyttelse; i henhold til traktatens artikel 52 og 59 skal lovgivningen for teleområdet være i overensstemmelse med princippet om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser, ligesom den bør være med til at lette indførelsen af nye tjenester og tekniske ny-skabelser; de ordninger, der gælder ifølge almene tilladelser og enkeltlicenser, bør derfor kun indeholde de begrænsninger, der er strengt nødvendige for at opfylde det tilstræbte formål; medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at indføre eller videreføre ordninger for udstedelse af tilladelser, især når der ved ikrafttrædelsen af dette direktiv ikke findes sådanne ordninger i forbindelse med udbud af teletjenester eller etablering og/eller drift af teleinfrastruktur i de pågældende medlemsstater;
5. direktivet gør det således meget lettere for nye operatører at drive virksomhed i informationssamfundet;
6. medlemsstaterne kan opstille og udstede forskellige kategorier af tilladelser; dette må dog ikke forhindre virksomheder, f.eks. fra andre medlemsstater, i at fastlægge egne kommercielle strategier og f.eks. bestemme, hvilke type teletjenester eller infrastrukturer de vil udbyde, så længe de blot overholder relevant lovgivning;
7. for at lette EF-dækkende udbud af teletjenester bør der først og fremmest opstilles ordninger, som ikke forudsætter tilladelser, eller som er baseret på almene tilladelser, som om nødvendigt suppleres med enkeltlicenser for de områder, hvor almene tilladelser ikke er hensigtsmæssige;

⁽⁹⁾ EFT nr. L 192 af 24.7.1990, s. 10.

⁽¹⁰⁾ EFT nr. L

8. eventuelle vilkår i tilladelser bør være objektivt begrundede for den pågældende tjeneste, ikke-diskriminerende, stå i et rimeligt forhold til det tilstræbte formål og gennemskuelige; tilladelser bør ikke medføre, at virksomhederne pålægges forpligtelser, som ikke har noget at gøre med teleområdet; sådanne tilladelser kan være en måde at gennemføre vilkår, som er fastlagt i EF-lovgivningen, f.eks. i forbindelse med ONP;
9. når det bliver harmoniseret, hvilke vilkår der må knyttes til tilladelser, bliver det betydeligt lettere at udbyde teletjenester frit i Fællesskabet;
10. eventuelle gebyrer som led i procedurer for udstedelse af tilladelser bør være baseret på objektive, gennemskuelige og ikke-diskriminerende kriterier;
11. der må kun indføres ordninger med enkeltlicenser i bestemte, forudafgrænsede situationer; medlemsstaterne bør ikke forhåndsbegrænse antallet af enkeltlicenser for en given kategori af teletjenester, medmindre det er nødvendigt for at sikre effektiv udnyttelse af radiofrekvenser;
12. medlemsstaterne bør i visse tilfælde kunne opstille strengere vilkår for virksomheder, der udbyder offentlige telenet og teletjenester, hvis det hænger sammen med virksomhedernes markedsstilling; en virksomheds markedsstilling afhænger af en række faktorer, f.eks. virksomhedens markedsandel for den pågældende vare eller tjenesteydelse på det pågældende geografiske marked, dens omsætning i forhold til markedets størrelse, dens mulighed for at påvirke markedet, dens muligheder for at styre adgangen til slutbrugerne, dens finansieringsmuligheder og dens erfaring med at udbyde varer eller tjenester på det pågældende marked; i dette direktiv betragtes en virksomhed med en markedsandel på over 25% af et givet marked inden for teleområdet som dominerende, medmindre den nationale tilsynsmyndighed i overensstemmelse med EF's konkurrenceregler fastslår, at det ikke er tilfældet; den nationale tilsynsmyndighed kan også gøre gældende, at en virksomhed er markedsdominerende, selv om den ikke har en markedsandel af ovennævnte størrelse, omend dette kun må ske i henhold til reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [samtrafik]⁽¹¹⁾;
13. teletjenester kan medvirke til at styrke den sociale og økonomiske samhørighed, bl.a. ved at sikre, at forsyningspligten opfyldes, især i vanskeligt tilgængelige, isolerede eller tyndt befolkede egne og øer; medlemsstaterne bør derfor lade enkeltlicenser indeholde bestemmelser om forsyningspligt og almen tjenesteadgang;
14. det skal være lettere for virksomheder at ansøge om enkeltlicens i flere medlemsstater, og derfor bør der opstilles en étstedsbestillingsordning;
15. tilladelsesordninger bør være baseret på behovet for at bidrage til etablering af tvær-europæiske telenet jf. afsnit XII i traktaten; i denne forbindelse kan det være en fordel for virksomheder, der vil udbyde teletjenester eller etablere og/eller drive teleinfrastruktur i flere medlemsstater, hvis medlemsstaternes tilladelsesprocedurer samordnes;

⁽¹¹⁾ EFT nr. L

16. EF's virksomheder bør have samme reelle adgang til tredjelandsmarkeder og få samme behandling i tredjelande, som virksomheder, der direkte eller ved majoritets ejerskab ejes eller reelt styres af disse landes borgere, har i Fællesskabet i kraft af EF's regler; Verdenshandelsorganisationens forhandlinger om teleområdet, som forventes afsluttet i april 1996, bør munde ud i en velafvejet, multilateral overenskomst, som sikrer EF-operatører reel, ligelig adgang til tredjelandsmarkeder;
17. der bør oprettes et rådgivende udvalg til at bistå Kommissionen;
18. der bør opstilles en særlig procedure for at lette gennemførelsen af dette direktivs principper, uden at dette dog må påvirke andre procedurer til gennemførelse af EF-lovgivningen;
19. det bør efter en vis tid vurderes, hvordan direktivet fungerer, sammenholdt med telesektorens og de tværeuropæiske nets udvikling samt den erfaring, der opnås i forbindelse med direktivets harmoniserings- og étstedsbestillingsprocedurer;
20. vedtagelsen af nærværende direktiv vil, på grundlag af den fulde gennemførelse af en konkurrencemæssig ramme, navnlig direktiv 90/388/EØF, med henblik på at nå det væsentlige mål, det er at sikre udviklingen af det indre marked på telekommunikationsområdet, og navnlig det frie udbud af teletjenester og infrastruktur i hele EF, bidrage væsentligt til at nå det pågældende mål; medlemsstaterne bør gennemføre disse ensartede principper, f.eks. gennem deres nationale tilsynsmyndigheder -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFDELING 1 - ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG PRINCIPPER

Artikel 1

Anvendelsesområde og målsætning

Dette direktiv omhandler procedurerne for udstedelse af tilladelser i forbindelse med udbud af teletjenester samt vilkårene for sådanne tilladelser.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved
 - a) *tilladelse*: en almen tilladelse eller en enkeltlicens som defineret i det følgende:
 - *almen tilladelse*: en tilladelse, uanset om den omfattes af en gruppelicens eller af lovgivningen, og uanset om den betinges af registrering, hvorved det tillades virksomheder at udbyde teletjenester eller etablere og/eller drive net til fremføring af sådanne tjenester

- *enkeltlicens*: en tilladelse, som udstedes af en national tilsynsmyndighed, og hvormed et foretagende, der driver virksomhed i henhold til en almen tilladelse, får bestemte rettigheder eller forpligtelser, som den ikke kan udøve, før den har modtaget den nationale tilsynsmyndigheds beslutning herom
- b) *national tilsynsmyndighed*: den eller de retligt selvstændige og af televirksomhederne uafhængige organer, som en medlemsstat har givet til opgave at udstede tilladelser og føre tilsyn med overholdelsen af de vilkår, tilladelserne indeholder
- c) *étstedsbestillingsordning*: en ordning, der via en samordnet procedure gør det lettere at få enkeltlicenser fra flere forskellige nationale tilsynsmyndigheder gennem en samordnet procedure og ved henvendelse til ét sted
- d) *uforlignelige hensyn*: ikke-økonomiske hensyn til almenhedens interesse, der kan foranledige en medlemsstat til at begrænse adgangen til offentlige telenet eller -tjenester. Sådanne hensyn begrænses til nettets driftssikkerhed og integritet samt i begrundede tilfælde driftskompatibilitet mellem tjenester og databeskyttelse, miljøbeskyttelse og hensynet til by- og landsplanlægning samt effektiv udnyttelse af frekvensspektret og beskyttelse mod skadelig interferens mellem radiobaserede telesystemer og andre rum- eller jordbaserede tekniske systemer. Databeskyttelse kan omfatte beskyttelse af personlige oplysninger, fortrolighed af informationer, der transmitteres eller oplagres, samt beskyttelse af privatlivet
- e) *teletjenester*: tjenester, som helt eller delvist består i fremføring og/eller dirigering af signaler via telenet
- f) *offentlige teletjenester*: teletjenester, som er almindeligt tilgængelige
- g) *almen tjenesteadgang*: det princip, at alle brugere skal have adgang til et bestemt minimumssæt af tjenester af en bestemt kvalitet og til en rimelig pris, under hensyntagen til de særlige forhold i den pågældende medlemsstat.
- 2. Endvidere anvendes definitionerne i Rådets direktiv 90/387/EØF⁽¹²⁾ og i direktiv/EF [samtrafik] i fornødent omfang.

Artikel 3 Principper for tilladelser

1. Når medlemsstaterne opstiller vilkår for udstedelse af en tilladelse, skal tilladelsen og de vilkår, der knyttes til den, være i overensstemmelse med principperne i stk. 2 og 3.
2. Tilladelser må kun indeholde de i bilag I angivne vilkår.

⁽¹²⁾ EFT nr. L 192 af 24.7.1990, s. 1.

Sådanne vilkår skal desuden være objektivt berettigede i forbindelse med den pågældende tjeneste, ikke-diskriminerende, stå i et rimeligt forhold til den tilstræbte målsætning og gennemskuelige.

3. Medlemsstaterne sikrer, at teletjenester kan udbydes enten uden tilladelser eller på grundlag af almene tilladelser, medmindre dette indebærer rettigheder og forpligtelser, der forudsætter, at der tages stilling til enkeltansøgninger og udstedes en eller flere enkeltlicenser. Medlemsstaterne må kun kræve en enkeltlicens, hvis licensholderen får adgang til knappe fysiske ressourcer eller lignende eller skal opfylde særlige forpligtelser eller kan udnytte særlige rettigheder, jf. bestemmelserne i afdeling 3.

AFDELING 2 - ALMENE TILLADELSER

Artikel 4

Vilkår, der knyttes til almene tilladelser

1. Når medlemsstaterne gør ydelse af teletjenester betinget af almen tilladelse, kan de vilkår, der er anført i bilag I, nr. 2 og 3, i begrundede tilfælde tilknyttes de pågældende tilladelser. Sådanne tilladelser skal tilvejebringe ordninger, der er så lidt indgribende som muligt for at sikre, at de ufravigelige hensyn overholdes, og at de i bilag I, nr. 2 og 3, anførte øvrige samfundsmæssige hensyn også tilgodeses.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de vilkår, der knyttes til almene tilladelser, offentliggøres på hensigtsmæssig vis, så interesserede parter let kan få adgang til oplysningerne herom. Der henvises i medlemsstatens lovtidende til, hvor oplysningerne er offentliggjort.
3. Hvis en medlemsstat har til hensigt at ændre de vilkår, der er knyttet til en almen tilladelse, tilkendegiver den det passende lang tid i forvejen, så interesserede parter kan udtale sig om ændringerne.

Artikel 5

Procedure for udstedelse af almene tilladelser

1. Medlemsstaterne kan ikke forhindre en virksomhed, som opfylder vilkårene i en almen tilladelse, jf. artikel 4, i at udbyde den pågældende teletjeneste.
2. Medlemsstaterne kan stille krav om, at en virksomhed, som vil udbyde en almen tilladelse, inden den udbyder tjenesten underretter den nationale tilsynsmyndighed herom og eventuelt fremlægger de oplysninger om den tjeneste, den vil udbyde, som måtte være nødvendige for at sikre, at de gældende vilkår overholdes jf. artikel 4. Virksomheden kan pålægges en ventetid på højst to uger, inden den begynder at udbyde de tjenester, der falder ind under den generelle tilladelse.
3. Når en virksomhed, der udbyder tjenester eller infrastruktur efter en almen tilladelse, ikke overholder de gældende vilkår for en almen tilladelse jf. artikel 4, kan den nationale tilsynsmyndighed meddele virksomheden, at den ikke er berettiget til at benytte sig af den generelle tilladelse. Den nationale tilsynsmyndighed giver den pågældende

virksomhed rimelig mulighed for at fremlægge sine synspunkter om anvendelsen af vilkårene og for at afhjælpe overtrædelsen. Hvis dette ikke sker, stadfæster den nationale tilsynsmyndighed sin afgørelse og oplyser baggrunden for den, som meddeles den pågældende virksomhed senest en uge efter, at den er truffet. Medlemsstaterne indfører en procedure, som giver mulighed for at indbringe en sådan afgørelse til en instans, som er uafhængig af den nationale tilsynsmyndighed.

4. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger vedrørende procedurene i forbindelse med almenne tilladelser offentliggøres på hensigtsmæssig vis, så det er nemt at få adgang til disse oplysninger. Der henvises i medlemsstatens lovtidende til, hvor oplysningerne er offentliggjort.

Artikel 6

Gebyrer for almenne tilladelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som virksomhederne afkræves som led i tilladelsesprocedurerne, kun har til formål at dække administrationsomkostningerne i forbindelse med gennemførelsen af ordningen om almenne tilladelser.
2. Der offentliggøres på hensigtsmæssig vis en tilstrækkelig detaljeret liste over gebyrer, kriterier herfor og eventuelle ændringer heraf, så det er let at få adgang til oplysningerne.

AFDELING 3 - ENKELTLICENSER

Artikel 7

Anvendelsesområde

1. Medlemsstaterne kan bestemme, at det i forbindelse med visse teletjenester, herunder de i bilag II anførte tjenester, ikke er tilstrækkeligt at overholde de vilkår, der er knyttet til almenne tilladelser, men at tjenesterne kun må udbydes på grundlag af enkeltlicens med de i bilag I, nr. 4, angivne vilkår, dog kun i følgende situationer:
 - a) hvis licensholderen skal have adgang til bestemte radiofrekvenser eller nummerressourcer
 - b) hvis licensholderen skal have særlige rettigheder i forbindelse med adgang til offentlig eller privat ejendom
 - c) hvis licensholderen skal have ret til at udbyde offentlig teleinfrastruktur mellem EF og tredjelande
 - d) hvis licensholderen skal pålægges forsyningspligt for offentlige teletjenester
 - e) hvis licensholderen skal pålægges særlige forpligtelser, fordi han har en stærk markedsstilling inden for udbud af telenet og teletjenester, jf. EF's konkurrenceregler.

2. Hvis virksomheder vil udbyde tjenester, som endnu ikke falder ind under almene tilladelser, og som ikke kan udbydes uden tilladelse, eller hvis de vil have mere vidtrækkende rettigheder, som ikke automatisk følger af de gældende almene tilladelser, kan de ansøge om enkeltlicens.
3. I de i stk. 2 omhandlede tilfælde skal medlemsstaterne hurtigst muligt åbne mulighed for at udbyde den pågældende tjeneste eller etablere og/eller drive den pågældende infrastruktur uden tilladelse eller vedtage en almen tilladelse for tjenesten, jf. afdeling 2.

Artikel 8

Vilkår, der knyttes til enkeltlicenser

1. De vilkår, der i berettigede tilfælde kan knyttes til enkeltlicenser, er anført i bilag I, nr. 4.

Sådanne vilkår kan kun have at gøre med de situationer, der berettiger udstedelsen af en sådan licens jf. artikel 7.

Medlemsstaterne kan dog inkludere relevante bestemmelser fra almene tilladelser i enkeltlicensen.

2. De rettigheder og vilkår, der er tilknyttet en almen tilladelse, kan ikke varieres ved at udstede enkeltlicenser, medmindre det er objektivt berettiget og ikke står i misforhold til det tilstræbte formål.
3. Medlemsstaterne sikrer, at der på hensigtsmæssig vis offentliggøres oplysninger om, hvilke vilkår der knyttes til enkeltlicenser, så det er let at få adgang til oplysningerne. Der henvises i medlemsstatens lovtidende til, hvor oplysningerne er offentliggjort.

Artikel 9

Procedure for udstedelse af enkeltlicenser

1. Når en medlemsstat udsteder enkeltlicens, sikrer den, at der på hensigtsmæssig vis offentliggøres oplysninger om, hvilke procedurer der gælder for enkeltlicenser, så det er let at få adgang til oplysningerne. Der henvises i medlemsstatens lovtidende til, hvor oplysningerne er offentliggjort.
2. I de i artikel 7, stk. 2, omhandlede tilfælde udsteder medlemsstaterne enkeltlicens, inden den i stk. 1 i nærværende artikel omhandlede procedure er gennemført.
3. Når en medlemsstat har til hensigt at udstede enkeltlicens, skal den:
 - udstede enkeltlicensen ved en åben, ikke-diskriminerende, gennemskuelig procedure og med henblik herpå lade samme procedure være gældende for alle ansøgere, medmindre der er en objektiv berettigelse for at skelne, og
 - opstille rimelige tidsfrister og bl.a. hurtigst muligt meddele ansøgeren udfaldet af ansøgningen senest seks uger efter, at ansøgningen modtages.

4. Enhver virksomhed, der opfylder de vilkår, som medlemsstaterne har fastlagt og offentliggjort efter bestemmelserne i dette direktiv, er, uden at de berører bestemmelserne i artikel 10, stk. 1, berettiget til at få enkeltlicens.
5. Hvis licensholderen ikke overholder vilkårene i licensen, jf. bestemmelserne herom i dette direktiv, kan den nationale tilsynsmyndighed permanent eller midlertidigt inddrage eller ophæve virksomhedens licens. Den nationale tilsynsmyndighed giver den pågældende virksomhed rimelig mulighed for at fremlægge sine synspunkter om anvendelsen af vilkårene og for at afhjælpe overtrædelsen. Hvis dette ikke sker, stadfæster den nationale tilsynsmyndighed sin afgørelse og oplyser baggrunden herfor til den pågældende virksomhed senest en uge efter, at afgørelsen er truffet.
6. Medlemsstater, der giver afslag på, inddrager eller ophæver en enkeltlicens, oplyser baggrunden herfor. Medlemsstaterne indfører en procedure, som giver mulighed for at indklage sådanne afslag, inddragelser eller ophævelser til en instans, som er uafhængig af den nationale tilsynsmyndighed.

Artikel 10

Begrænsninger for antallet af enkeltlicenser

1. Medlemsstater kan kun forhåndsbegrænse antallet af enkeltlicenser inden for en tele-tjenestekategori, hvis det er nødvendigt for at sikre effektiv anvendelse af radiofrekvenser, og det sker i overensstemmelse med EF's konkurrenceregler.
2. Hvis en medlemsstat har til hensigt at begrænse antallet af udstedte enkeltlicenser, skal den:
 - tage behørigt hensyn til, at konkurrencen skal kunne udvikle sig frit, og at brugerne skal have størst mulig fordel af tjenesterne
 - give interesserede parter mulighed for at tilkendegive deres synspunkter om eventuelle begrænsninger
 - offentliggøre sin afgørelse om at begrænse antallet af enkeltlicenser og baggrunden herfor
 - med jævne mellemrum tage begrænsningen op til revision
 - opfordre til at indsende ansøgninger om licenser.
3. Medlemsstater udsteder sådanne enkeltlicenser på grundlag af udvælgelseskriterier, som er objektive, detaljerede, gennemskuelige, står i rimeligt forhold til det tilstræbte formål og er ikke-diskriminerende. Ved udvælgelsen skal der tages behørigt hensyn til, at konkurrencen skal kunne udvikle sig frit, og at brugerne skal have størst mulig fordel af tjenesterne.

Medlemsstaterne sikrer, at der på hensigtsmæssig vis offentliggøres oplysninger om sådanne kriterier, så det er let at få adgang til oplysningerne. Der henvises i medlemsstatens lovtidende til, hvor oplysningerne er offentliggjort.

4. Hvis en medlemsstat på egen foranledning eller efter opfordring fra en virksomhed finder ud af, at antallet af enkeltlicenser kan sættes op, det være sig ved dette direktivs ikrafttrædelse eller på et senere tidspunkt, offentliggør den denne oplysning og opfordrer til, at der indsendes ansøgninger om yderligere licenser.

Artikel 11

Gebyrer for enkeltlicenser

Medlemsstaterne sikrer, at gebyrer, som virksomheder afkræves som led i tilladelsesprocedurer, kun har til formål at dække administrationsomkostningerne i forbindelse med gennemførelsen af de forskellige ordninger om enkeltlicenser. Der offentliggøres på hensigtsmæssig vis en tilstrækkelig detaljeret liste over gebyrer, kriterier herfor og eventuelle ændringer heraf, så det er let at få adgang til disse oplysninger.

Derudover kan medlemsstaterne, hvis der er tale om knappe ressourcer, tillade, at den nationale tilsynsmyndighed ved udstedelse af en enkeltlicens opkræver gebyr på ikke-diskriminerende grundlag. Gebyret skal tilgodese behovet for, at sådanne ressourcer udnyttes optimalt, og at det skal være let at indføre og udbygge nyskabende tjenester og konkurrence.

AFDELING 4 - EF-DÆKKENDE TELETJENESTER

Artikel 12

Princip

Medlemsstaterne skal ved udformningen og gennemførelsen af deres tilladelsesordninger lette udbuddet af teletjenester mellem medlemsstaterne.

Artikel 13

Samordning af tilladelsesprocedurer

1. En virksomhed, der har til hensigt at udbyde en teletjeneste eller etablere teleinfrastruktur i mere end én medlemsstat, kan anmode de nationale tilsynsmyndigheder om at samordne deres tilladelsesprocedurer, så de nødvendige tilladelser udstedes på i det væsentlige samme vilkår.
2. Kan den pågældende virksomhed ikke få de nødvendige tilladelser i en eller flere af disse medlemsstater inden for de i dette direktiv fastsatte frister, eller er der betydelig forskel på tilladelsesvilkårene medlemsstaterne imellem, skal proceduren i stk. 3 og 4 kunne anvendes.

3. Virksomheden kan fremlægge sagen for det i artikel 16 omhandlede udvalg.

Finder udvalgets formand, at sagen bør undersøges yderligere, sammenkalder han så hurtigt som muligt en arbejdsgruppe bestående af mindst to medlemmer af udvalget og en repræsentant for de nationale tilsynsmyndigheder, der berøres af sagen. Arbejdsgruppen fastlægger en holdning i løbet af højst tre måneder.

4. Den holdning, der er fastlagt efter proceduren i stk. 3, danner grundlag for en løsning, som gennemføres i den pågældende medlemsstat hurtigst muligt. Hvis der ikke kan opnås enighed om en udtalelse, eller hvis løsningen i udtalelsen ikke gennemføres inden for en rimelig tidsfrist, som kun i berettigede tilfælde kan overskride to måneder, kan der træffes foranstaltninger til at løse problemet efter proceduren i artikel 17.

Artikel 14 **Harmonisering**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de teletjenestekategorier, der anføres i bilag II, kan udbydes uden tilladelse eller efter almen tilladelse, uden at dette dog berører medlemsstaternes muligheder for at udstede tilladelser til andre tjenester.
2. Hvor det er nødvendigt, foretages der en harmonisering af de vilkår, der knyttes til almene tilladelser vedrørende udbud af de i bilag II anførte teletjenester, af procedurerne for udstedelse af almene tilladelser og enkeltlicenser samt for fastlæggelse af gebyrer.

Ved harmoniseringen af vilkår og procedurer skal det tilstræbes at opstille en så lidt indgribende ordning som muligt, som kan sikre overholdelsen af de relevante ufravigelige hensyn og andre samfundsmæssige krav i overensstemmelse med bilag I, nr. 2 og 3.

Ved harmoniseringen skal det desuden tilstræbes at opstille et velafvejet sæt rettigheder og forpligtelser for de virksomheder, der benytter sig af tilladelserne.

3. Kommissionen giver efter proceduren i artikel 17 CEPT/ECTRA, CEPT/ERC eller andre relevante harmoniseringsorganisationer mandat til at udføre det praktiske arbejde. I mandaterne specificeres det, hvilke opgaver der skal udføres og hvilke kategorier af almene tilladelser der skal harmoniseres, og der fastlægges en tidsfrist for udarbejdelsen af harmoniserede vilkår og procedurer. Der træffes afgørelse efter proceduren i artikel 17, og det angives, at de pågældende teletjenester kan udbydes på grundlag af en harmoniseret almen tilladelse.
4. Gyldighedsperioden for bestemmelserne i stk. 3 udløber den 1. januar 2001, medmindre Kommissionen i den i artikel 22 omhandlede rapport foreslår at forlænge eller ændre dem.

Artikel 15

Étstedsbestillingsordning for enkeltlicenser

1. Kommissionen træffer de nødvendige foranstaltninger for at indføre en étstedsbestillingsordning for enkeltlicenser, herunder også hensigtsmæssige bestemmelser om teknisk administration efter proceduren i artikel 17. Det offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende, hvilke ordninger der er indført.
2. Étstedsbestillingsordninger skal overholde følgende betingelser:
 - a) Étstedsbestillingsordningen er åben for alle tjenesteudbydere, som vil udbyde teletjenester i Fællesskabet
 - b) det er muligt at indsende ansøgninger og/eller erklæringer til kun ét sted i Fællesskabet, og det angives, hvilken eller hvilke instanser ansøgninger og/eller erklæringer kan indsendes til. Ansøgningerne kan om nødvendigt også indeholde anmodning om samordning af frekvenser og godkendelse af placeringer og/eller allokering og registrering af navne, numre eller adresser
 - c) senest syv dage efter registrering videresendes ansøgninge(r)n(e) og/eller erklæring(e)r(n)e til de nationale tilsynsmyndigheder af de instanser, som de(n) blev indgivet til
 - d) den nationale tilsynsmyndighed træffer afgørelse, om der skal udstedes licens, senest seks uger efter at den har registreret ansøgningen; tilsynsmyndigheden underretter inden for en uge ansøgeren og de instanser, som ansøgningen blev indgivet til
 - e) de nationale tilsynsmyndigheder tilstræber så vidt muligt at træffe afgørelse hurtigere end de seks uger, der angives i litra d), i forbindelse med visse tjenstekategorier, hvor markedsforhold spiller ind
 - f) artikel 9 anvendes på ansøgninger om enkeltlicenser, der indgives efter étstedsbestillingsordningen
 - g) den instans, som ansøgninger og/eller erklæringer kan indgives til, aflægger en gang om året rapport til Kommissionen om, hvordan étstedsbestillingsordningen fungerer, herunder f.eks. oplysninger om afslag på ansøgninger og indvendinger mod erklæringer.

AFDELING 5 - EU-TELEUDVALGET

Artikel 16

Oprettelse af EU-teleudvalget

Kommissionen bistås af et rådgivende udvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaternes nationale tilsynsmyndigheder under formandskab af Kommissionens repræsentant. Udvalget benævnes EU-teleudvalget.

Artikel 17 Procedure for EU-teleudvalget

1. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster, om nødvendigt ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

2. Kommissionen underretter om nødvendigt udvalget om resultatet af de møder, der med jævne mellemrum holdes med repræsentanter for televirksomheder, brugere, forbrugere, producenter, tjenesteudbydere og fagforeninger.

Derudover fremmer udvalget, under hensyntagen til Fællesskabets politik på teleområdet, udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og Kommissionen vedrørende situationen og udviklingen i lovgivningen i forbindelse med tilladelser til udbud af teletjenester.

AFDELING 6 - GENERELLE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 18 Tredjelande

1. For at sikre EF-virksomheder reel og tilsvarende adgang til tredjelandes markeder underretter medlemsstaterne Kommissionen om eventuelle retlige eller faktiske problemer, som de måtte være blevet gjort opmærksomme på, at EF-virksomheder har med at få tilladelse eller drive virksomhed på grundlag af tilladelser i tredjelande. Medlemsstaterne og Kommissionen sikrer, at eventuelle krav om fortrolighed opfyldes.
2. Fastslår Kommissionen, at et tredjeland ikke giver EF-virksomheder samme ret til at få tilladelser, som EF giver virksomheder fra det pågældende tredjeland, kan Kommissionen foreslå Rådet at give Kommissionen mandat til at føre forhandlinger for at opnå tilsvarende rettigheder for EF-virksomheder. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.
3. I de i stk. 2 omhandlede tilfælde kan Kommissionen når som helst foreslå, at Rådet fritager en eller flere medlemsstater for de forpligtelser, der fastlægges i dette direktiv, hvad angår virksomheder fra det pågældende tredjeland. Kommissionen kan udfærdige et sådant forslag på eget initiativ eller efter henvendelse fra en medlemsstat. Rådet træffer hurtigst muligt afgørelse med kvalificeret flertal.

4. De foranstaltninger, der træffes i henhold til stk. 1, 2 og 3 i denne artikel, påvirker ikke Fællesskabets forpligtelser i henhold til internationale aftaler om liberalisering af telenet og -tjenester.

Artikel 19 Fortrolighed

1. Kommissionen og de nationale tilsynsmyndigheder holder oplysninger fortrolige, som indebærer tjenstlig tavshedspligt.
2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at der offentliggøres oplysninger om licensvilkår, som ikke omfatter fortrolige oplysninger.

Artikel 20 Underretning

1. Ud over de oplysninger, der kræves i henhold til direktiv 90/388/EØF, oplyser medlemsstaterne følgende til Kommissionen:
 - navn og adresse på de nationale myndigheder eller instanser, som er beføjet til at udstede tilladelser i medlemsstaten
 - samtlige oplysninger om medlemsstatens tilladelsesordninger, herunder vilkår og procedurer, f.eks. hvilke tjenester der kræves enkeltlicenser til (om nogen), og hvilke kriterier ansøgningerne bedømmes efter
 - medlemsstatens generelle lovgivning med relevans for teletjenesteområdet.
2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om ændringer i forbindelse med de oplysninger, der er givet efter stk. 1, senest to uger efter at ændringerne træder i kraft.
3. Kommissionen vurderer efter anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ vilkår, kriterier og/eller procedurer i en national tilladelse, navnlig hvad angår spørgsmålet, om de pågældende bestemmelser er berettigede og står i rimeligt forhold til formålet med dem. Kommissionen træffer efter proceduren i artikel 17 senest en måned efter en eventuel anmodning afgørelse, om medlemsstaten kan opretholde bestemmelserne. Kommissionen sender afgørelsen til Rådet og medlemsstaterne.

Artikel 21 Tilladelser, som allerede gælder ved direktivets ikrafttræden

Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at tilladelser, som gælder ved dette direktivs ikrafttræden, inden den 1. januar 1999 er i overensstemmelse med direktivets bestemmelser. Bestemmelser, som ikke er bragt i overensstemmelse med direktivets bestemmelser inden denne dato, er ugyldige. Medlemsstaterne kan i særlige tilfælde anmode Kommissionen om udsættelse af denne artikels bestemmelser.

Artikel 22

Teknisk tilpasning

1. Ændringer, der måtte være nødvendige for at tilpasse bilagene til den tekniske udvikling eller til en mere hensigtsmæssig procedurepraksis, fastsættes efter proceduren i artikel 17.
2. Inden 1. januar 2000 vurderer Kommissionen, om der skal ske en tilpasning af direktivet; vurderingen baseres på en rapport, som fremlægges for Europa-Parlamentet og for Rådet. Rapporten skal bl.a. indeholde en erfaringsbaseret vurdering af, om der er grund til at ændre lovstrukturen for tilladelser, navnlig hvad angår harmonisering og tværeuropæiske tjenester og net.
3. Senest 1. januar 1999 offentliggør Kommissionen en rapport om EF-virksomheders muligheder for at drive virksomhed på teleområdet i tredjelande. Kommissionen fremlægger om nødvendigt forslag som omhandlet i artikel 18.

Artikel 23

Udsættelse

Hvis medlemsstater med mindre udviklede net gør brug af den udsættelse, som de med henblik på at gennemføre fornødne strukturændringer har fået for forpligtelsen til at afskaffe særrettigheder og monopoler på taletelefoni og udbud af offentlige telenet, jf. direktiv 90/388/EØF, skal de efter anmodning få tilsvarende udsættelse med anvendelsen af artikel 7, stk. 1, artikel 10, stk. 1, og artikel 21 i nærværende direktiv, for så vidt angår udbud af taletelefoni og offentlige telenet.

Når medlemsstater med meget små net gør brug af den udsættelse, som de med henblik på at gennemføre fornødne strukturændringer har fået for forpligtelsen til at afskaffe særrettigheder og monopoler på taletelefoni og udbud af offentlige telenet, jf. direktiv 90/388/EØF, kan de efter anmodning få tilsvarende udsættelse med anvendelsen af artikel 7, stk. 1, artikel 10, stk. 1, og artikel 21 i nærværende direktiv, for så vidt angår udbud af taletelefoni og offentlige telenet.

Artikel 24

Gennemførelse af direktivet

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. juli 1997. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.
2. Medlemsstaterne fremlægger en liste for Kommissionen med navnene på repræsentanterne til EU-teleudvalget senest to måneder efter offentliggørelsen af direktivet.

Artikel 25
Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 26
Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

Formand

Formand

Vilkår, som må knyttes til tilladelser

1. Vilkår, som knyttes til tilladelser, skal være i overensstemmelse med Kommissionens direktiv 90/388/EØF⁽¹⁾ med senere ændringer, især ændringsdirektiverne 94/46/EF⁽²⁾, 95/.../EF⁽³⁾, 95/.../EF⁽⁴⁾ og 95/.../EF⁽⁵⁾.
2. **Vilkår, som må knyttes til alle tilladelser, hvis det er berettiget og står i rimeligt forhold til de tilstræbte målsætninger**
 - 2.1 Vilkår, der har til formål at sikre overholdelse af ufravigelige hensyn
 - 2.2 Krav om fremlæggelse af oplysninger, som med rimelighed kan hævdes at være nødvendige for at sikre, at de gældende vilkår overholdes.
3. **Særlige vilkår, som må knyttes til almene tilladelser, der gælder for udbud af offentlige teletjenester og infrastruktur, som anvendes til fremføring af sådanne tjenester, hvis det er berettiget og står i rimeligt forhold til de tilstræbte målsætninger**
 - 3.1 Vilkår, som har til formål at beskytte brugerne jf. direktivet om ONP-vilkår for taletelefoni⁽⁶⁾ eller jf. dette bilags pkt. 1 at beskytte forbrugerne, bl.a.:
 - krav om, at den nationale tilsynsmyndighed skal forhåndsgodkende virksomhedens forbrugerkontraktformularer
 - krav om detaljerede og præcise faktureringsystemer
 - krav om klageadgang for forbrugere

⁽¹⁾ Kommissionens direktiv 90/388/EØF om liberalisering af markedet for teletjenester, EFT nr. L 192 af 24.7.1990, s. 10.

⁽²⁾ Kommissionens direktiv af 13. oktober 1994 om ændring af direktiv 88/301/EØF og 90/388/EØF for så vidt angår satellitkommunikation (EFT nr. L 268 af 19.10.1994, s. 15).

⁽³⁾ Kommissionens direktiv af 18. oktober 1995 om ændring af direktiv 90/388/EØF med hensyn til afskaffelse af begrænsninger i brugen af kabel-tv-net til levering af allerede liberaliserede teletjenester, K(95) 2422 endelig udg.

⁽⁴⁾ Meddelelse fra Kommissionen vedrørende et udkast til direktiv om ændring af Kommissionens direktiv 90/388/EØF for så vidt angår mobil- og personkommunikation (EFT nr. C 197 af 1.8.1995, s. 5).

⁽⁵⁾ Udkast til Kommissionens direktiv om tilpasning af Kommissionens direktiv 90/388/EØF med henblik på fuld konkurrence inden for telesektoren (EFT nr. C 263 af 10.10.1995, s. 6).

⁽⁶⁾ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indførelse af ONP-vilkår for taletelefoni (KOM(94) 689 endelig udg., EFT nr. C 122 af 18.5.1995, s. 4) og Rådets fælles holdning af 12. juli 1995 om dette forslag.

- krav om offentliggørelse og passende forhåndsunderretning ved ændring af brugsvilkår, f.eks. takster og tjenestekvalitet og -disponibilitet
- 3.2 Finansiell medvirken til opfyldelsen af forsyningspligten jf. samtrafikdirektivet⁽⁷⁾
- 3.3 Videregivelse af kundedatabaseoplysninger med henblik på udarbejdelse af universelle abonnentfortegnelser
- 3.4 Udbud af nødtjenester
- 3.5 Særordninger for handicappede
- 3.6 Vilkår vedrørende samtrafik jf. direktivet om ONP-vilkår for samtrafik mellem offentlige telenet og -tjenester⁽⁸⁾ og andre forpligtelser i EU-lovgivningen
- 3.7 Vilkår til sikring af overholdelsen af samfundsmæssige målsætninger i henhold til EF-traktaten, navnlig artikel 36 og 56, herunder den offentlige moral og sikkerhed.
- 4. Særlige vilkår, som må knyttes til enkeltlicenser, hvis det er berettiget og står i rimeligt forhold til de tilstræbte målsætninger**
 - 4.1 Særlige vilkår, som har at gøre med adgangen til nummerressourcer (overholdelse af medlemsstaternes nummerplaner)
 - 4.2 Særlige vilkår, som har at gøre med adgangen til særlige radiofrekvenser
 - 4.3 Særlige vilkår, som har at gøre med miljøbeskyttelse eller by- og landsplanlægning i forbindelse med brug af knappe ressourcer
 - 4.4 Tidsfrister, hvis det sker for at sikre effektiv udnyttelse af radiofrekvenser og er i overensstemmelse med andre bestemmelser om inddragelse og ophævelse af licenser
 - 4.5 Forsyningspligt jf. direktiverne om samtrafik og ONP-vilkår for taletelefoni⁽⁹⁾

⁽⁷⁾ Kommissionens forslag til direktiv om ONP-vilkår for samtrafik mellem offentlige telenet og -tjenester, vedtaget af Kommissionen den 19. juli 1995 (endnu ikke offentliggjort).

⁽⁸⁾ Kommissionens forslag til direktiv om ONP-vilkår for samtrafik mellem offentlige telenet og -tjenester, vedtaget af Kommissionen den 19. juli 1995 (endnu ikke offentliggjort).

⁽⁹⁾ Kommissionens forslag til direktiv om ONP-vilkår for samtrafik mellem offentlige telenet og -tjenester, vedtaget af Kommissionen den 19. juli 1995 (endnu ikke offentliggjort), Kommissionens forslag til direktiv om indførelse af ONP-vilkår for taletelefoni (KOM(94) 689 endelig udg., EFT nr. C 122 af 18.5.1995, s. 4) og Rådets fælles holdning af 12. juli 1995 om dette forslag.

- 4.6 Vilkår, der gælder for operatører med stærk markedsstilling - som oplyst af medlemsstaterne i henhold til direktivet om samtrafik⁽¹⁰⁾ - med henblik på at sikre samtrafikken eller særlige tilsynskrav
- 4.7 Fremlæggelse af oplysninger om økonomiske interesser i andre virksomheder, såfremt proceduren i artikel 18, stk. 3, er taget i anvendelse
- 4.8 Bestemmelser, der har at gøre med tjenestens og/eller nettets kvalitet, disponibilitet og permanens, herunder ansøgerens økonomiske, ledelsesmæssige og tekniske kompetence, samt vilkår om en mindsteperiode for driften
- 4.9 Forsvarsrelaterede bestemmelser.

Denne liste over vilkår gælder under forbehold af medlemsstaternes bestemmelser om indholdet af audiovisuelle programmer, der er beregnet til offentligheden, såfremt disse bestemmelser er vedtaget i overensstemmelse med EU-lovgivningen

⁽¹⁰⁾ Kommissionens forslag til direktiv om ONP-vilkår for samtrafik mellem offentlige telenet og -tjenester, vedtaget af Kommissionen den 19. juli 1995 (endnu ikke offentliggjort).

Tjenester, der skal omfattes af almene tilladelser

1. Databærentjenester, herunder også pakke- og kredsløbskoblede datatjenester på det offentlige fastnet
2. Andre telejenester på fastnettet, undtagen offentlig taletelefoni, samt telex og databærentjenester, f.eks.:
 - tillægstjenester med dataoverførsel, f.eks. telefax, X.400 (meddelelseshåndteringssystemer), X.500 (globale elektroniske fortegnelser)
 - talebaserede tillægstjenester, f.eks. voice response og talebaseret elektronisk post, E-mail, audiotex og teletex, videomøder, videresendelse af meddelelser via offentlige telenet med privat omkobling, videofoner og oplysningstjenester
 - overtakseringstjenester, f.eks. tjenester med omkostnings- eller indtægtsdeling, frikald og telefonkort
 - taletelefoni, som kun udbydes til lukkede brugergrupper
3. Satellitbaseret personkommunikation
4. Satellitnet og -kommunikationstjenester, undtagen personkommunikation, også VSAT-terminaler, nyhedsindsamling via satellit og satellitbaserede mobiltjenester
5. Mobilkommunikation
6. Offentlig taletelefoni
7. Faste kredsløb.

Denne liste over tjenester, der skal omfattes af almene tilladelser, gælder under forbehold af medlemsstaternes bestemmelser om indholdet af audiovisuelle programmer, der er beregnet til offentligheden, såfremt disse bestemmelser er vedtaget i overensstemmelse med EU-lovgivningen.

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORANSTALTNINGENS BETEGNELSE

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ensartede principper for almene tilladelser og enkeltlicenser for teletjenester.

2. BUDGETPOST

A-2510 Udgifter til møder i udvalg og komitéer, hvis høring er obligatorisk i forbindelse med udstedelse af fællesskabsretsakter.

3. RETSGRUNDLAG

Artikel 57, stk. 2, artikel 66 og artikel 100 A i traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

4. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

4.1 Foranstaltningens generelle formål

Det er formålet med direktivet at opstille ensartede principper for udstedelse af tilladelser for teletjenester, både hvad angår medlemsstaternes procedurer og de vilkår, der må knyttes til sådanne tilladelser.

4.2 Foranstaltningens varighed og nærmere bestemmelser for dens forlængelse/fornyelse

Foranstaltningen har i princippet ubegrænset varighed. Men direktivets artikel 14, stk. 3 (om Kommissionens mulighed for at uddelegere arbejde til relevante harmoniseringsorganisationer) udløber den 1. januar 2001, medmindre Kommissionen i den i artikel 22 omhandlede rapport foreslår, at artiklen videreføres eller tilpasses.

Med hensyn til bilagene skal eventuelle ændringer, der er nødvendige for at tilpasse dem til den nyeste teknologiske udvikling, foretages efter proceduren i artikel 17 med deltagelse af Kommissionen, der bistås af EU-teleudvalget.

5. KLASSIFIKATION AF UDGIFTERNE/INDTÆGTERNE

5.1 Ikke-obligatoriske udgifter

5.2 Opdelte bevillinger

6. UDGIFTERNES/INDTÆGTERNES ART

Ingen interventionsstøtte.

Fællesskabets finansielle bidrag dækker deltagernes omkostninger til møder i det udvalg, der oprettes i direktivet, og i de arbejdsgrupper, der varetager samordningen af tilladelsesprocedurerne (direktivets artikel 13). Der skal ikke ansættes yderligere personale som led i foranstaltningen.

Der oprettes i direktivet et udvalg under betegnelsen EU-teleudvalget, som skal bistå Kommissionen ved gennemførelsen af direktivets principper om markedsadgang og udstedelse af tilladelser.

7. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

I forbindelse med hvert møde jf. pkt. 9.3 fører mødereferenten en mødeliste og tjekker deltagernes rejseudgifter, inden de godtgøres.

8. OPLYSNINGER OM COST/EFFECTIVENESS

8.1 Specifikke og kvantificerbare mål, målgruppe

I direktivet opstilles ensartede principper for udstedelse af tilladelser for teletjenester, både for medlemsstaternes procedurer og for de vilkår, der må knyttes til sådanne tilladelser. Dermed kan det sikres, at de ordninger, der opstilles, bliver så lidt indgribende som muligt.

Direktivet gælder direkte for virksomheder, der udbyder teletjenester inden for EU eller som etablerer og/eller driver infrastruktur til fremføring af sådanne tjenester.

8.2 Begrundelse for foranstaltningen

Når telesektoren i 1998 bliver fuldt liberaliseret (eventuelt med overgangsperioder for visse medlemsstater), bør der være fastlagt principper for, hvordan tilladelser for teletjenester udstedes. Principperne skal sikre, at sådanne tilladelser, som i de fleste tilfælde er den mest hensigtsmæssige måde at føre tilsyn med markederne og opnå visse samfundsmæssige målsætninger, ikke pålægger operatørerne uberettigede byrder, og at tilladelserne er gennemskuelige, ikke-diskriminerende og står i rimeligt forhold til den tilstræbte målsætning. Sådanne principper bør fastlægges på EU-plan.

Eftersom Kommissionen får brug for assistance, er det også på sin plads at oprette et udvalg.

8.3 Overvågning og evaluering af foranstaltningen

Det fastlægges i direktivforslagets artikel 22, at Kommissionen inden 1. januar 2000 skal aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om, hvordan direktivet fungerer og om lovgrundlaget for udstedelse af tilladelser bør tilpasses.

I artikel 22 fastlægges det endvidere, hvordan direktivforslagets bilag skal tilpasses i forbindelse med fremtidige teknologiske nyskabelser på teleområdet.

9. UDGIFTER TIL ADMINISTRATION

Den reelle anvendelse af de nødvendige administrationsressourcer afhænger af en beslutning, som Kommissionen hvert år træffer om fordeling af ressourcerne under hensyntagen til, hvordan personalesituationen er og hvilke midler budgetmyndigheden har afsat.

9.1 Indebærer foranstaltningen en forøgelse af Kommissionens personale?

Ansættelsestype		Personalbehov		heraf		Varighed
		Permanent	Midlertidigt	Eksisterende ressourcer	Yderligere ressourcer	
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A	1		1		
	B					
	C	1/2		1/2		
Andre ressourcer						
I alt		1 1/2		1 1/2		ubegrænset

9.2 Hvor store drifts- og personaleudgifter medfører foranstaltningen?

Ingen

9.3 Hvilke andre udgiftsstigninger medfører foranstaltningen?

Budgetpost (nr. og titel)	Beløb (i ECU)	Beregningsmåde
A-2510 Udgifter til møder i udvalg og komitéer, hvis høring er obligatorisk i forbindelse med udstedelse af fællesskabsretsakter	152 460 pr. år	Der forventes at være behov for 6 møder om året i et udvalg bestående af 30 medlemmer, som sammensættes i henhold til dette direktiv. Møderne forventes at beløbe sig til ca. 138 600 ECU (6 x 23 100) pr. år. Arbejdsgruppemøder forventes at koste ca. 13 860 ECU pr. år (6 møder om året med 3 udvalgsmedlemmer).
I alt	152 460 pr. år	

Det tilstræbes at få direktivet vedtaget inden udgangen af 1996, hvilket vil sige, at ovennævnte udgifter først optræder i 1997.

Det skal bemærkes, at når EU-teleudvalget er oprettet jf. direktivet, skal det i Rådets resolution af 17. december 1992 omhandlede ad hoc udvalg af højtplacerede nationale tilsynsmyndigheder formodentlig ikke mødes igen. I dag afholdes udgifterne til ad hoc udvalget af medlemsstaterne.